

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ δρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 34

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣΤ' (Συνέχεια)

— Τῆς Ὁβέρνης; Ἦσθε εἰτὴν Ὁβέρνη, ὅταν ἐναυάγησεν; ἤρώτησεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων κάπως σαστισμένος.

— Μάλιστα, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ κυρίξ Ζολλιέ· εἴμεθα ἴσως οἱ μόνοι ἐπιζῶντες τῆς φοβερᾶς ἐκείνης κατὰστροφῆς καὶ τὸ χρεωστούμεν εἰς αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖσθε «ἀτζαμῆς»...

— Καὶ σὰς ἐπῆρε ὁ Μιστράλ;

— Δηλαδή... πάλιν εἰς τὸν νεὸν σωτήρά μας χρεωστεῖτε τὸ ὅτι ἐπανευρίσκατε τὸ πλοῖόν σας καὶ τὸν πλοίαρχόν του.

— Πῶς συνέβη αὐτό; διεγερθῆτέ μας, ἀνέκραξεν ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐπισκεπτῶν, μὲ ὕφος εὐγενέστερον.

— Ὁ πλοίαρχος Μπερτράν θὰ σὰς τὰ πῃ, διέκοψε ψυχρῶς ὁ Πέτρος. Εἶνε ἀκίνητος εἰς τὸ κρεβάτι του, ἀλλ' εἴμπορεῖ τοῦλάχιστον νὰ ὀμιλῇ.

— Ὁδηγήσατέ μας λοιπὸν νὰ τὸν ἴδωμε, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

— Καρχησσού, διέταξεν ὁ Πέτρος· συνόδευσεν τοὺς κύριους αὐτοὺς εἰς τὸν πλοίαρχον Μπερτράν.

— Μάλιστα, καπετάνιο μου! εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Καρχησσού, τονίζων τὴν κλητικὴν του, ὡς εἴαν ἤθελε νὰ ραπίσῃ δι' αὐτῆς τοὺς δύο ἐκείνους ἀυθάδεις.

Ἀλλ' αὐτοὶ ἐγέλασαν σαρκαστικῶς μὲ τὸν τίτλον, ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τὸν νέον. Τότε ὁ Καρχησσού ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς τῶν, ἐσταύρωσε τὰ χέρια καὶ τοὺς εἶπε τονίζων μίαν· μίαν λέξιν:

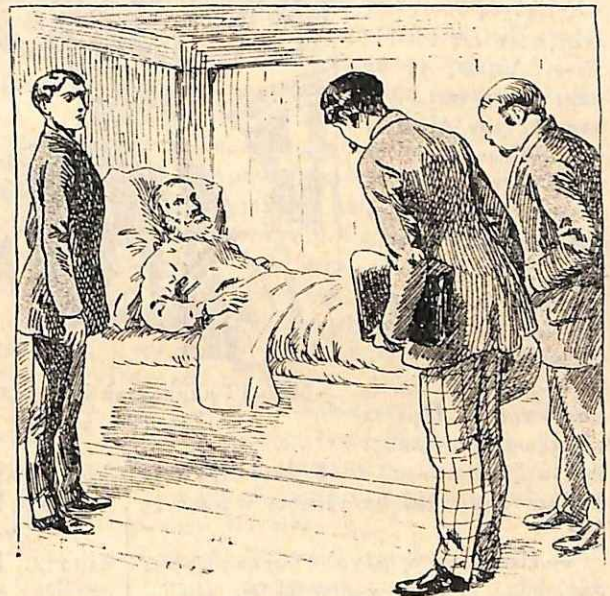
— Μὴν κοροϊδεύετε τόσο δυνατὰ, τοῦ λόγου σας κύριοι, μὲ τὰ μακρυὰ μουστάκια! Ὅταν εἶδαμε αὐτὸ τὸ παιδί νὰ κρατῇ δώδεκα ἄντρες σὰν καὶ μᾶς μὲ τὸ βλέμμα του, καὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ του νὰ σκοτώνῃ τὴν πιδὸ πολυμῆρ, νὰ κυριεύῃ τοὺς ἐνδεκα ἄλλους καὶ νὰ τοὺς σώζῃ ἔπειτα ὅλους ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν ἀπελπισίαν,

δὲν μπορούσαμε παρὰ νὰ τὸν σεβασθοῦμε καὶ νὰ τὸν κάμουμε ἀρχηγό. Τοῦ λόγου σας βέβαια δὲν θὰ κάνατε τὸ ἴδιο, εἴτε θὰ κατεβάzaτε εἰτὴ βάρκα δεκαεπτὰ γυναῖκες πρὶν μῆτε σεῖς. Ρωτήσατε τὰς κυρίας νὰ σὰς τὰ ποῦν! Περὶττό νὰ μὲ ἀγριοκυττάζετε! Δὲν ἀνήκω εἰς τὸ καράκι σας καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ τιμωρήσετε. Καὶ ὅμως σὲ μᾶς ὅλους καὶ προπάντων 'ς αὐτόν, χρωστάτε τὸ Μιστράλ σας! Ζήτηω ὁ καπετάνιος μας Πέτρος!

Ἡ ζητωκραυγὴ ἐπανελήθη ζωηρῶς ἀπὸ τὸ μέρος

ὅπου ἦσαν συναθροισμένοι οἱ ναυαγοί.

— Μὰ ποῖος εἴσθε, κύριε; ἤρώτησεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς ἐφάνιστο πλέον «ἀτζαμῆς».

«Ἀπεχαιρέτησαν εὐσεβῶς τὸν πλοίαρχον...»
(Σελ. 294, στ. α')

— Ὁ πλοίαρχος θὰ σὰς πῃ, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Πήγαμε, Καρχησσού· μ' εὐγένεια καὶ μὲ σεβασμό, ὁδήγησε τοὺς κυρίους.

— Μάλιστα, καπετάνιο μου!

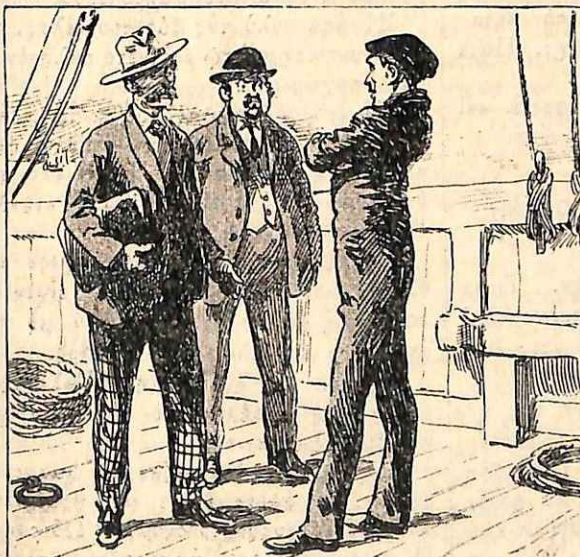
Αὐτὴν τὴν φορὰ ὁ Μασσαλιώτης παρέσυρε τοὺς δύο ὑπαλλήλους εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου.

Ὁ νεαρὸς πλοίαρχος ἱκανοποιεῖται.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ Καρχησσού ἐπανήλθε καὶ παρακάλεσε τὸν Πέτρον ἐκ μέρους τοῦ πλοίαρχου Μπερτράν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν καμπίναν του.

Ὁ Πέτρος ὑπήκουσε.

— Σ' ἐκάλεσα, νῆς μου φίλε, τῇ εἶπεν ὁ κ. Μπερτράν, διὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐφοπλιστῶν μας τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην καὶ

«Περὶττό νὰ μὲ ἀγριοκυττάζετε..» (Σελ. 293, στ. β')

τὸν ζωηρὸν θαυμασμόν ποῦ αἰσθάνομαι διὰ σέ, τὸν ὑπὸ πολλὰς ἐπιθυμίας σωτηρίας σου. Θέλω νὰ τοὺς ξαναπῶ καὶ ἐμπρός σου, ὅτι ὁ οἶκος Ραβαὶ εἰς σέ χρεωστῇ τὴν σωτηρίαν τοῦ Μιστράλ. Χωρὶς νὰ εἶσαι ναυτικός, ἐκυβέρνησας τὸ πλοῖον καὶ τὸ ὠδήγησας ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα· καὶ χωρὶς νὰ εἶσαι ἱατρός, μ' ἐπεριποιήθης πληγωμένον καὶ μ' ἐθεράπευσας.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας του, ἐξηκολούθησεν:

— 'Ἰδοὺ διατὶ, κύριοι, ἀρνούμαι νὰ δεχθῶ κάθε νέον πρόσωπον εἰς τὸ πλοῖον. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ λογοδοτήσω παρὰ μόνον εἰς τὸ Βουένος-Αὔρες. Ἐκεῖ θὰ συμβουλευθῶ τοὺς ἐφοπλιστὰς μου. Ἐδῶ θὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ σὰς ἀρίσω τὰ ἐμπορεύματα ποῦ ἔχω γιὰ σὰς καὶ θάναυαρήσω πάλιν μὲ τὸν νερόν μου ἀντικαταστάτην, ὁ ὁποῖος θὰ μὰς ὁδηγήσῃ καλὰ εἰς τὸ Βουένος-Αὔρες ὅπως μὰς ὠδήγησεν ὡς ἐδῶ.

— Ἄλλως τε θὰ πάρετε καὶ πιλότον, παρετήρησεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων.

— Φυσικά. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν μοῦ χρειάζεται κανεὶς ἄλλος.

— Αὐριο λοιπὸν εἰς τὰς ἑξ, νὰ στείλωμε τὲς μαουῖνες;

— Εἰς τὰς ὀκτώ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ νοιώξωμε τὸ ἀμπάρι καὶ νὰ ξεχωρίσωμε τὰ δέματα. Θὰ εἶνε ἑτοιμα ὅλα ὅταν θὰ φθάσουν ἡ μαουῖνές σας.

— Καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη βάρκα ποῦ σὰς ἀκολουθεῖ, τί εἶνε; ἠρώτησεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων.

Τὸ βλέμμα τοῦ πλοίαρχου ἑσταμάτησεν ἐρωτηματικὸν ἐπὶ τοῦ Πέτρου.

— Εἶνε ἡ φαλινοθηρὶς τῆς Ὠβέρνης, ποῦ μὰς ἔφερεν ὡς ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Εἶνε ἀβύθιστος καὶ εὐρύχωρος. Δὲν ἤμπορούσαμεν νὰ τὴν ἀναιδάσωμεν εἰς τὸ πλοῖον ἐνεκα τῶν διαστάσεων τῆς· μὰς ἡκολούθησε λοιπὸν ρυμουλκούμενη, ἀπὸ ὁ ὥρατος καιρὸς μὰς τὸ ἐπέτρεψε.

— Τότε εἰμποροῦμεν νὰ τὴν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἐταιρείαν τῶν Μεσσαζερὶ, νὰ τὴν ἔχῃ ὡς ἀνάμνησιν τοῦ ὠραίου τῆς ὑπερωκεανείου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Βεβαίως, ἀμὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Βουένος-Αὔρες.

Οἱ δύο ὑπάλληλοι ἀπεχαιρέτησαν εὐσεβάτως τὸν πλοίαρχον καὶ ἀπῆλθον συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ νεαροῦ κόμητος. Τὸ ὄψος τῶν τῶρα ἦτο ἐντελὲς διαφορετικόν. Ὑπεστέθησαν νὰ στείλουν νω-

πὰ τρῶφιμα καὶ ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκείνα ὀπωρικά δὲ τὰ ὁποῖα καυχᾶται ἡ Οὐρουουάη.

— Ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἀσθενῆ του, ὁ Πέτρος τῷ διηγήθη γελῶν τὴν σκηνὴν ποῦ ἔγεινεν ἐπάνω μὲ τοὺς αὐθάδεις ὑπαλλήλους.

— Ἔτσι εἶνε ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐφοπλιστῶν σας; ἠρώτησε.

— Σχεδόν, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος. Εἶνε οἱ κατώτεροι καὶ οἱ ἀσήμενοι, ποῦ θέλουν νὰ κάνουν τὸν καμπόσο. Διὰ τοῦτο κρατῶ τὴν θέσιν μου ἐμπρός των καὶ δὲν ἀπευθύνομαι ποτὲ παρὰ εἰς τὸν οἶκον ποῦ ἀντιπροσωπεύουν. Ὅταν ὁμως βγαίνω ἔξω, ἔχω νὰ κάμω μὲ σοβαροὺς ἀνθρώπους, μεγάλης ἀξίας, ποῦ δὲν ἐνοχλοῦνται νὰ ἔλθουν εἰς τὸ πλοῖον παρὰ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Εἰς

«Μαμμά! μαμμά! νὰ ὁ μπαμπᾶς!...»
(Σελ. 294, στ. γ')

αὐτοὺς ἤθελα νὰ σὲ παρουσιάσω, διότι εἰμπορεῖ νὰ σοῦ φανοῦν χρήσιμοι. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τὸ κάμω, παρ' αὐτοῦ γίνω καλά.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, πλοίαρχε. Δόστε μου τῶρα τὰς ὁδηγίας σας διὰ τὴν αὐριανὴν ἐκφόρτισιν.

— Εἶνε περίπου διακόσιαι πενήντα δέματα. Ἰδοὺ ὁ κατάλογος. Βλέπετε ἐδῶ τὸ εἶδος τοῦ καθενός, τὸν ἀριθμὸν, τὴν μάραν. Ἀδύνατον νὰ γίνῃ λάθος, ὅταν προσέχῃ κανεὶς. Οἱ ναῦται μου ξέρουν νὰ στήσουν τὸ βίντσι καὶ νὰ τὸ μεταχειρισθῶν. Θὰ τοὺς ἐπιβλέπη. Πάρε καὶ τὰ κλειδιά τῆς ἀποθήκης.

— Θὰ τάξιω ἐδῶ μὲ τὰ χαρτιά καὶ θὰ ἔλθω νὰ τὰ πάρω ὅταν εἶνε ὥρα.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΔΖ'

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Εἰς τὸ Βουένος - Αὔρες

Ἀπέπλευσαν τὴν ἐπομένην. Τῶρα δὲν εὐρίσκοντο πλέον εἰς θάλασσαν ἀλλ' εἰς ποταμόν· διέσχίζαν τὸ Ρίο ντε-λα-Πλάτα.

Ἡ κυρία Ζολλιέ καὶ ἡ κόρη τῆς ἤμπορεύσαν νὰ πρὸςβασθῶν εἰς τὸ Μοντεβιδέον καὶ νὰ φθάσουν εἰς Βουένος-Αὔρες ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, μὲ κανὲν ἀπὸ τὰ τέμνοπλοια δὲ ὁποῖα πηγαίνουν καθημερινῶς ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην. Ἀλλ' ἂν ἐνδὸς δὲν εἶχαν εὐκ-

ρουσιαστα ἐνδύματα, ἂν ἑτέρου τὸ ἐθεώρουν ἀγωνοσύνην νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν νεαρόν των σωτήρα.

Ἐπεφόρτισαν μόνον ἓνα ὑπάλληλον νὰ σταίλῃ ἀπὸ τὸ Μοντεβιδέον ἐν τη-λεγράφῳ εἰς τὸν κύριον Ζολλιέ.

Ἡ ἐκφόρτισις τῶν ἐμπορευμάτων εἶχε γίνῃ αἰσιῶς καθὼς καὶ ἡ ἐξοδος ἐκ τοῦ λιμένος. Τὸ τέλος τῶν δοκιμασιῶν ἦτο ἐγγύς...

Ὁ Πέτρος, μὲ κανέναν πείραν τῶρα πλέον, δὲν ἐφοβῆτο διὰ τὴν νέαν ἀγκυροβολίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε θὰ ἐγίνετο ὑπὸ τὰς καλλιτέρας συνθήκας.

Ἐνῶ διήρχοντο πλησίον τοῦ ὑπερωκεανείου «Γαλλία» τῆς Ἐταιρείας τῶν Μεσσαζερὶ, ὁ Πέτρος παρετήρησεν ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται ἀνεγνώρισαν τὴν φαλινοθηρίδα, τὴν ὁποίαν ἐρ-ρυμούλει ὁ «Μιστράλ».

Ἐκαμναν ζωηρὰ χειρονομίας, ἐκύτταζαν μὲ τὰς ὀπτικές των, ἐφαίνοντο συγκινημένοι.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος ἔπαυσε νὰ τοὺς προσέχῃ, ὡς ἔχων πρὸς τὸ παρὸν νὰ φροντίσῃ περὶ ἄλλων.

Ἀναγγελλοὶς ὑπὸ τοῦ οἴκου Ραβαὶ, ὁ «Μιστράλ» ἀνεμένετο καὶ μόλις ἀγκυροβόλησεν, περιεκυκλώθη ὑπὸ πλήθους λέμβων καὶ φορτηγίδων.

Ἐξαφνα ἡ Ἐλένη ἀνέκραξε περιχαρὶς:

— Μαμμά! μαμμά!.. Νὰ ὁ μπαμπᾶς! ἐκεῖ-πέρα, στή βάρκα τὴν πρᾶσιν καὶ ἄσπερ! Τί εὐτυχία!..

Ἀντηλλάχθησαν στοργικὰ νεύματα ἀλλὰ μόνον μακρόθεν. Ὁ Πέτρος, ὀλίγον μελαγχολικός, ἐσυλλογίσθη τὸν πρῶτον αὐτὸν ἐγγίζοντα χωρισμόν, προμήνυμα ἐνδὸς ἄλλου μακροτέρου.

Ἠγάπα πολὺ τὰς δύο τῶν φίλας, τὰς εἶχε συνήθισεν καὶ τῷ ἐφαίνετο σκληρὸν νὰ τὰς ἀποχωρισθῇ.

Ἡ προσοχὴ του εἰλκύσθη τῶρα ἀπὸ μίαν κομψὴν λέμβον, τὴν ὁποίαν δέκα κωπηλάται ἔκαμναν νὰ πετᾷ ἐπὶ τῶν ὑποκιτρίνων ὑδάτων τοῦ Ρίο ντε-λα-Πλάτα.

Ἡ λέμβος αὐτὴ τῷ ὑπενθύμισε τὴν ἄλλην ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποβιβάσθῃ εἰς τὸ Ριον-Ἰανέρον μὲ τὸν ἀγαπητόν των πλοίαρχον Δελόρ.

Τῷ νῦν, ἦτο λέμβος τῆς «Γαλλίας», τῆς ὁποίας ἐπέβκινον ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ δύο ἀξιωματικοί.

Διερχόμενοι, ἐκύτταζαν τὴν φαλινοθηρίδα, ἡ ὁποία ἔφερε μὲ γράμματα μαῦρα ἐπὶ λευκοῦ τὸ ὄνομα «Ὠβέρνη». Πλησιάσαντες ὅσον ἤμπορεύσαν περισσότερον τὸ ἱστιοφόρον, ἐφώναζαν:

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΤΑΒΕΙ... πετάει... ὁ Καμπέρος!

Τὰ δακτυλάκια σας πρέπει νὰ ὑψωθῶν, διότι ἀλλοιῶτα χάνετε.

— Πετᾷ... πετᾷ... ὁ Ἀργυρόπουλος!

— Πετᾷ!

— Πετᾷ... πετᾷ... ὁ Καραμανλάκης.

— Πετᾷ!

— Πετᾷ... πετᾷ... ὁ Ἀρνιώτης!

Χρὶ ἐδῶ ἄλλα δακτυλάκια θὰ μείνουν, ἄλλα θὰ ὑψωθῶν, ἄλλα κανεὶς δὲν θὰ χάσῃ. Ἄν ὁ Ἀρνιώτης δὲν πετᾷ, ἔχει ὁμως ὑδρο-ἀεροπλάνον καὶ εἶνε— τίλος ἀναφαίρετος πλέον!— ὁ πρῶτος Ἑλλήν ἀεροπόρος... ποῦ ἐδοκίμασε νὰ πετᾷ.

Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ποῦ εἶπαμεν, πετοῦν. Ὡ, βεβαίως! Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς εἶδαν νὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὰ τεχνητὰ των πτερά, καὶ ἄνθρωποι αὐτοί, χερσαῖοι ἢ τὸ πολὺ-πολὺ θαλάσσιοι, νὰ μεταβάλλωνται ἑξαφνα εἰς γιγαντιαία πτηνά, ὅπως τὸ εἶπε, καθὼς λέγουν, καὶ ἡ μητέρα τοῦ Καμπέρου: «Ἀχ, ἓνα παιδί εἶχα καὶ ἐγὼ καὶ μὴ γινεῖς ποτὶ!...» Καὶ εἶνε τρεῖς πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι, καὶ μὲ τὸν Ἀρνιώτην... τρεῖς ἡμισυ. Ὡ, μὰ εἶνε πολλοί! Γιὰ φαντασθῆτε! Προχθὲς ἄλλομη, ὅταν ἐδιαβά-ζαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ τὰ θαύματα τῆς ἀεροπλοΐας ποῦ ἐγίνοντο εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν κατάρτισιν τοῦ ἀέρος, ἐλέγαμεν: «Πότε θὰ ξιωθῶμε καὶ μεις νὰ τὰ ἱδοῦμε εἰς τὴν Ἑλλάδα!.. Νὰ κάνῃς ἔτσι τὸ κεφάλι σου καὶ νὰ βλέπῃς ἑξαφνα νὰ περνᾷ ἀπὸ πάνω σου ἓν ἀεροπλάνον ἢ ἓν ἀεροπλοῖον!»

Νὰ πο τῶρα! Ἐκεῖ ποῦ κάθουμι ἡσυχος εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀκούω ἓνα παρᾶξινον κρότον, σὺν νὰ ἐρχεταὶ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐξαφνίζομαι, δὲν ξέρω τί εἶνε, ἀλλὰ φωναί ἀπὸ τὸν δρόμον μὲ πληροφοροῦν:

— Τὸ ἀεροπλάνο! τὸ ἀεροπλάνο!

Τρέχω εἰς τὸ παρᾶθυρον, ὑψώνω τὸ κεφάλι καὶ βλέπω τὸ γιγαντιαῖον πουλί νὰ περνᾷ. Τὸ θαυμάσιον πετᾷ! Κἀμνε μίαν μεγάλην στοσφὴν καὶ διευθύνεται ἴσα πρὸς νότον. Ὡ! τί εὐτυχισμένος, τί μακάριος θὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποῦ κα-

θεταὶ εἰς τὴν χάριν του! Μίαν στιγμὴν ποῦ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός μου, τὸν διακρίνω καλὰ. Καὶ τὸν ζηλεύω! Πῶς ἤθελα νὰ

πετῶ ἔτσι καὶ ἐγὼ, διακόσια μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων! Φεύγει τώρα, ἀπομακρύνεται, μικραίνει. Ὁ κρότος τῆς ἑλικος ποῦ ἀντηχοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ-πάνω, δὲν ἀκούεται πλέον. Εἰς τὸν ἥσυχον ἀέρα τοῦ ροδοχρόου δειλινοῦ, τὸ ἀεροπλάνον εἶνε τώρα ὡς μία μαύρη κηλὶς. Προσπίπτει εἰς τὸ κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ τὸ σφηνωμένον ἀναμέσον εἰς τοὺς λόφους τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Πηγαίνει εἰς τὸ Φάληρον. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ δὲν φαίνεται τιπο-τε. Ἐπέκρασε μίαν στιγμὴν, μὰς κατέ-πληξε, μὰς ἐθάμβωσε, μὰς ἐρόητευσσε, καὶ ἐγάθη...

Πόσοι τὸ ἐκύτταζαν! Ὁ κρότος καὶ οἱ φωναὶ εἶχαν κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐξορμήσουν εἰς τὰ παρᾶθυρα. τὰ μπαλκόνια, τὰς γκαλιᾶς. Ὅλα τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ θάμβος καὶ μὲ χάραν. Τί ὥραϊον, τί μεγάλον θέαμα! Ποῖαν ὑπερφάνειαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν κατάρτισιν, τὴν νίκην αὐτὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πόσον φρονεῖ τὸν ἀεροπόρον. ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ἑξαφνα εἰς τόσον ὕψος, βασιλεὺς τοῦ ἀέρος, προκαλὼν τὸν αἰτόν! Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ πόθος ὅλων τῶν θεατῶν εἶνε νὰ πετάξουν καὶ αὐτοί. Ἄν ὁ ἀεροπόρος κατήρχετο ὡς τὸ παρᾶθυρά μας ζητῶν συνεπιβάτην, κανεὶς δὲν θὰ ἐδί-σταζε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Διότι κανεὶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν συλλογίζεται τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν δόξαν.

— Ἀχ! τί ὥραϊα ποῦ θὰ εἶνε νὰ ταξιδεύῃ κανεὶς ἔτσι! ἤκουσα νὰ λέγῃ ἡ ἀντικρυνὴ δεσποινίς.

— Νὰ σ' ἐπαίρνε, πῆγαινες; τὴν ἠρώτησε μία φίλη τῆς.

— Ἀκούς ἐκεῖ! καὶ θέλει ρώτημα;

— Κι' ἂν ἐπιφτες;

— Ἀπὸ καὶ-πάνω; Δὲ μὲ μέλει!

Ἀς πετοῦσα ἔτσι μὴ φορὰ, καὶ ἂς πέ-θαινα!

Ἔτσι λοιπὸν τὰ ἀεροπλάνα διασχίζουν τὴν ὀρεῖαν ἀέρα. Τὸ θέαμα ποῦ ὀνειροπολοῦσαμεν πρὸ ὀλίγου, ἔγεινε πραγματικότης. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὰ τρεῖς θὰ γίνοντο δέκα, καὶ τὰ δέκα εἴκοσι. Ἀργότερα θὰ εἶνε τόσον κοινὰ, ὅσον καὶ τὰ αὐτοκίνητα. Ὁ κρότος των δὲν θὰ ἐξαφνίζῃ πλέον τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν θὰ τοὺς κάμνῃ νὰ πετιοῦνται εἰς τὰ παρᾶθυρα, ὅπως τώρα. Θὰ τὰ ἔχουν συνειθίσῃ καὶ θὰ τὰ βλέπουν νὰ περνῶν καὶ νὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὰ θορυβώδη των πτερά, σχεδὸν ἀδιαφοροῦ, ὅπως βλέπουν σήμερον τὰ μεγάλα που-λιά. Καὶ ὅταν εἰς τὸ παιδικὸν παιγνίδι θὰ λέγῃ κανεὶς ἑξαφνα:

— Πετᾷ... πετᾷ... ὁ ἄνθρωπος!

Ὅλα τὰ δακτυλάκια θὰ ὑψώνονται διαμῆς, χωρὶς κανένα δισταγμόν.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΦΙΛΟΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΩΤΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

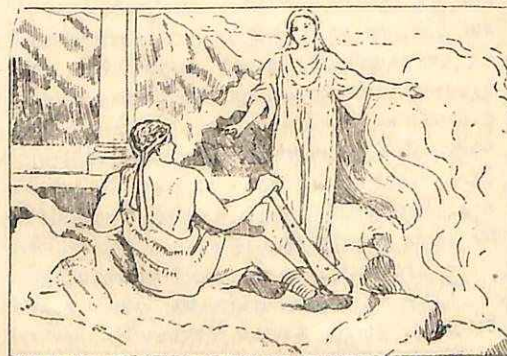
Ο Λέων της Νεμέας.

Ο 'Ηρακλής έπρεπε να ύπηρετή-
ση τον βασιλέα Εύρυσθεά επί δώδεκα
χρόνια, και να εκτελέση κατά το διά-
στημα αυτό δώδεκα δύσκολα κατορ-
θώματα, τα οποία λέγονται «οί δώ-
δεκα άθλοι του 'Ηρακλέους».

Το πρώτον καθήκον του τού Εύ-
ρυσθενος, ήτον να σκοτώσῃ
ένα άγριο θηρίον που το έλεγαν ο
λέων της Νεμέας, επειδή έξουσε μέ-
σα 'ς αυτό το δάσος, μεταξύ του 'Ι-
σθμού και του 'Αργους. Αυτός δὲ ο
λέων είχε το δέρμα του τόσο σκλη-
ρόν που ήτον σαν να έφορούσε πα-
νοπλίαν. Πολλές φορές οί βοσκοί εί-
χαν δοκιμάσει να τον κτυπήσουν με τα
κοντάρια τους, αλλά μόνον έγλυστερού-
σαν άπάνω στο δέρμα του θηρίου και το
κοντάρι έπεφτε πάλι ακίνδυνον· τότε ο
λέων ώρμούσεν άπάνω στους βοσκούς,
τους εξέσχίζε και τους έτρωγε.

Τήν πρώτη φορά που είδεν ο 'Ηρα-
κλής τον φοβερόν λέοντα, έκρύφθη άπ'
όπισω από ένα δένδρον, και του έρριξε
μιά δέσμη βέλη, έλπίζων ότι θα τον
επλήγωνε με αυτά είς κάποιον τρω-
τόν μέρος. 'Αλλά τα βέλη έπεσαν
όλα κάτω.

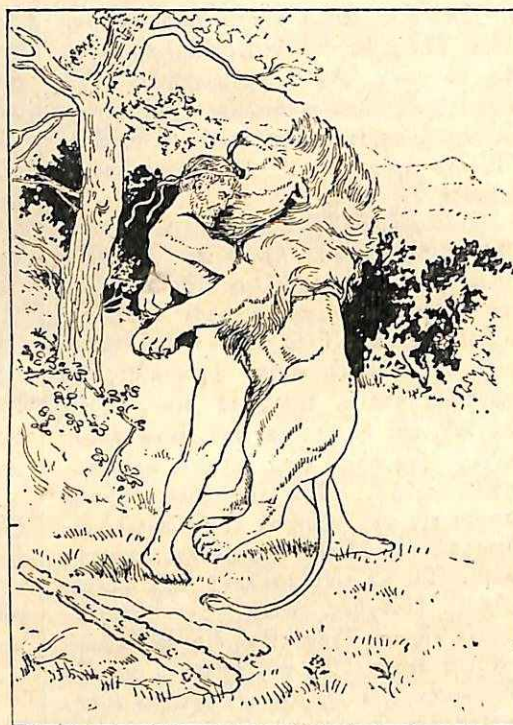
Ο 'Ηρακλής έτρεξε τότε και κατέφυ-
γεν είς το δάσος· εκεί έναμ' ένα χον-
δρό ρόπαλο, ετύλιξε τον μανδύα του

στο άριστερό του μπράτσο σαν
ασπίδα, και επέστρεψε να εύρη
τον λέοντα.

Όταν ο λέων είδε τον 'Ηρα-
κλή, έβγαλ' ένα τρομερό μούγ-
γισμα και ώρμησε κατεπάνω του.
Ο 'Ηρακλής εσήκωσε το ρό-
παλο, το έστριφογύρισε και το
κατέφερε με φοβερόν κρότο ά-
πάνω στο κεφάλι του θηρίου. Το
κτύπημα ήμπορούσε να σκοτώσῃ
βωδι. Ο λέων όμως δεν έπαθε
τίποτε· μόνον ετρόμαξε κι' εθύ-
μωσε.

Ο 'Ηρακλής τότε πετῶ και μανδύα
και ρόπαλο, κι' αποφασίζει να παλέψῃ με
τον λέοντα. Έως ότου ένας από τους
δύο νικηθῇ.

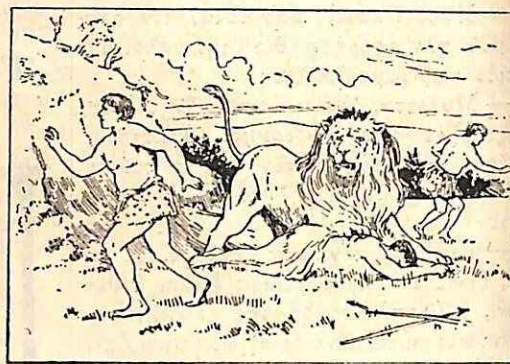
«Επάλεψαν σώμα με σώμα...» (Σελ 296 στ. β')

Ο λέων εσηκώθη είς τα πισινά του
πόδια, ο 'Ηρακλής τον άρπαξε και επί
όλίγας στιγμές ο άνθρωπος και το θη-
ρίον επάλεψαν φρικτά σώμα με σώμα.

Ολίγον κατ' ολίγον όμως αί δυνά-
μεις του λέοντος τον άφήσαν, τα πόδια
του παρέλυσαν κι' έπεσεν ά-
ψυχος χάμω. Ο 'Ηρακλής
τόν είχε πνίξει.

Αφού επανέκτησε τας δυ-
νάμεις του, ο 'Ηρακλής έ-
σηκώθη, έγδαρε τον λέοντα
κι' έφόρεσε την δорάν του ως
μανδύαν. Το κεφάλι του λέ-
οντος εσημαίετο μίαν περι-
κεφαλαίαν και τα εμπροστινά
πόδια εδέοντο γύρω στο
λαιμό.

Δι' αυτό κατόπιν οί γλύ-

πται παρέστησαν τον 'Ηρακλή μ' ένα
ρόπαλο και με μίαν δοράν λέοντος.

2. Η Λερναία 'Υδρα

Ο Εύρυσθεός δεν έπερίμενε να ιδῇ
τον 'Ηρακλή να επιστρέψῃ ζωντανός
από την πάλην του με τον λέοντα της
Νεμέας, και όταν έμαθεν ότι πρόκει-
ται να επανέλθῃ, ο άνθρωπος και μο-
χθηρός βασιλεύς τόσο εφοβήθη, ώστε
διέταξε να του κάμουν ένα είδος κρύ-
πτης, κάτι σαν ένα μεγάλο πι-
θάρι χάλκινο κλεισμένο από παντού
με μίαν μόνον τρύπα πλαγίως.

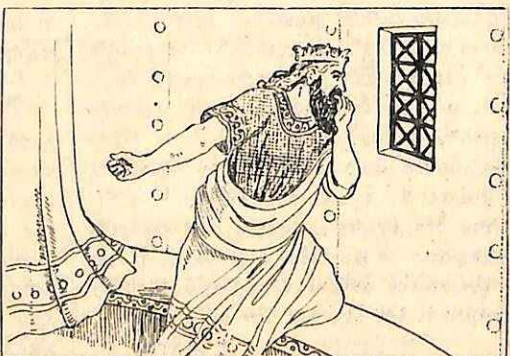
Μόλις έφθασεν ο 'Ηρακλής ετάς
πύλας της Τίρυνθος, ο Εύρυσθεός έ-
πῃγε κι' έγώθη μέσα 'ς αυτή την
κρύπτην, κι' από την τρύπα του φωνάζει
να πάη να σκοτώσῃ την 'Υδραν που
εφύσκιετο μέσα ετάς έλη της Λέρνης,
προς βορράν του κόλπου του Ναυ-
πλίου.

Ο 'Ηρακλής παρεκάλεσε τον φί-
λον του 'Ιόλαον να τον συνοδεύσῃ κι'
έφυγαν μαζί.

Η 'Υδρα ήτον ένα φειδι της θα-
λάσσης με έννέα κεφάλια και τόσο με-
γάλο σαν πολεμικό καράβι της επο-
χής εκείνης. Έλέγετο δὲ 'Υδρα έ-
πειδή έξουσεν είς τα ύδατα.

Έστριφογύριζε μέσα στο βάλτο του
όταν έφθασεν ο 'Ηρακλής, μόλις ό-
μως τον είδε επῃγε κι' έκρύβη σε μίαν
πελωρίαν σπηλιάν. Ο 'Ηρακλής τότε
παίρνει ένα βέλος, το βουτᾶ μέσα σε
θιαφι και σε πίσσα, το ανάβει και το
ρίπτει μέσα στη σπηλιά.

Αυτό εξέωργισε την 'Υδραν, ή οποία
άμέσως ξετυλίγεται, πηδᾶ έξω από την

τρύπα και χύνεται επάνω στον 'Ηρα-
κλή. Καθώς είδεν ότι έπρεπε να
πιασθῇ μ' αυτό το βρωμερό θηρίον, ο
'Ηρακλής του επιτίθεται. Το άρπαξε
με τα δυο χέρια του από τον λαιμό κι'
επεχείρησε να το πνίξῃ. Τα έννέα κε-
φάλια εταλοντεύοντο από δώ και από

κει, κι' όλα διαμιάς προσπαθοῦσαν να τον
δαγκάσουν, ενώ το επίλοιπον σώμα και
ή ούρα ετυλίγοντο σφικτά γύρω του.
Ο 'Ηρακλής αναγκάσθη να βάλλῃ όλη
τη δύναμι και οί μύς του σώματός
του έπετοῦσαν από τον τρομερόν άγώνα
που κατέβαλλε.

Έξοφαν, ένας κάβουρας τεράστιος
έρχεται κοντά. Αυτός ήτον φίλος της
'Υδρας κι' ήλθε να ιδῇ αν ήμπορούσε

να της δώσῃ κάποια βοήθεια δαγκάνον-
τας τα πόδια του 'Ηρακλή. Αυτός
όμως εσήκωσε το πόδι του, έπάτησε τον
κάβουρα και τον έλυσε.

Έπειτα ή 'Υδρα, μισοπνιγμένη, άρ-
χισε ν' ανασταίνῃ με δυσκολία, δεν ήμ-
πορούσε πιά νάντισταθῇ κι' ο 'Ηρακλής
κατώρθωσε να ελευθερώσῃ το ένα
του το χέρι. Έρριψε τότε κάτω
το φρικτό έρπετο και με το ρό-
παλό του εκτύπησε και τα έν-
νέα κεφάλια μαζί. 'Αλλά φαν-
τασθήτε την φρίκην του, όταν,
αντί των έννέα κεφαλιών που έ-
κόπησαν, εφάνησαν άμέσως άλλα
δεκαοκτώ. Με την βοήθειαν του
ροπαλου έρριψε μερικά ψόφια
αλλά μόλις έπεφτε ένα, άμέσως
εφύτρωναν δύο στην ίδιαν θέσιν.

— Αυτό είνε τρομερό, λέγει

ο 'Ηρακλής στον 'Ιόλαο με φωνήν λα-
χανιασμένην. Τιποτε δεν κάνω να σκο-
τώω ένα-ένα, πρέπει να τα έξολοθρεύσω
όλα μαζί, και το δένδρον και τους κλώ-
νους. Αναψε μιά φωτιά να ίδοῦμε μήπως
ήμπορούμε να τα κάψωμε όλα.

Ο 'Ιόλαος ανάβει μιά μεγάλη φωτιά
και όταν εβγάλε φλόγες, ο 'Ηρακλής,
καθώς έκρατούσε διαρκώς την 'Υδραν
από τον λαιμό, την ετράβηξε και την

έρριψε μέσα στη φωτιά. Η φλόγες έ-
πετάχθηκαν κι' έτρεξαν, ή 'Υδρα έστρι-
φογύρισε με άγωνίαν κι' έσφύριξε. Αυτό
ήτον το τέλος της· όλα τα κεφάλια έ-
κάηκαν κι' απέμεινε χάρμω το φρικτό
κουσάρι του θηρίου.

Ο 'Ηρακλής έσφόγγισε τον ιδρώτα

του και εσηκώθη. — Πάμε τώρα πίσω
στην Τίρυνθα, λέει του 'Ιόλαου.

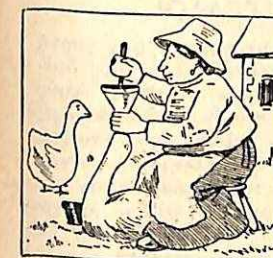
Ανοίξε το καρμένο κουσάρι της 'Υ-
δρας, εδούτῃς τα βέλη του μέσα στο
μαύρο και φαρμακερό αίμα, και τα έτο-
ποθήτῃς καλά στη φαρτέρα του. Έπει-
τα ξανάφυγαν προς το φρούριο του βα-
σι' έως Εύρυσθενούς.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

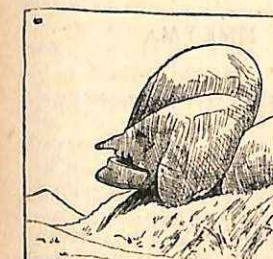
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πώς παχαίνουν ή χῆνες.

Είς την Γαλ-
λίαν, οί πτη-
νοτρόφοι υπο-
βάλλουν τας
χῆνας των είς
καταναγκαστι-
κήν πολυφα-
γίαν. Εκτός
της τροφῆς, την
οποίαν τρώγουν μόναι των, εισάγουν κα-
τόπιν είς τον στομάχον των και άλλην,
είς μεγάλας ποσότητας, δι' ενός χωνίου
και δια της βίας. Κατ' αυτόν τον τρό-
πον τα δυστυχῆ πτηνά παχαίνουν φοβερά
και το σῆκότη των λαμβάνει γιγαντιαίας
διαστάσεις.

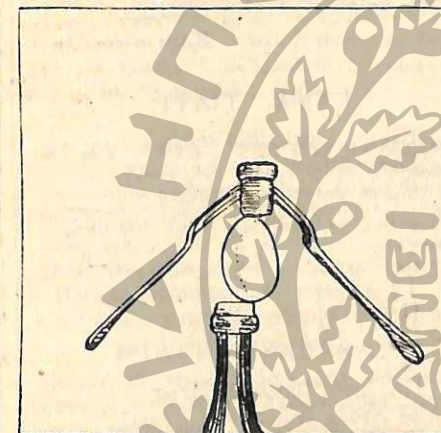
Ο στοιχειωμένος βράχος

Ορα. Οί εντόπιοι βεβαιώνουν ότι κά-

ποτε την νύκτα τα μάτια του λάμπουν
με ζωηρόν φῶς και ότι φλόγες εξέρχον-
ται από την τρύπαν, ή οποία κατέχει
την θέσιν του στόματος.

Παιγνίδι ισορροπίας

Διὰ να σταθῇ εν αυτόν είς τον λαί-
μην μιάς φιάλης, όρκει να καρφώσῃ
δύο πηρένια είς ένα βούλωμα, όπως
δείχνει ή εικὼν, και να τοποθετήσῃ
το βούλωμα επάνω είς το αυτόν, το ό-
ποιον τότε θα ισορροπήσῃ.
'Αλλά δια κάθε ένδεχόμενον, το αυ-
τόν άς είνε... βρασμένον.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Δημῶδες αίνιγμα

Έστᾶλη υπό της Ζεφυρίτιδος

Μαύρος και πολύπόδαρος

Σιγά - σιγά πηγαίνει. — Τι είνε;

β.) Έφθαρμένη επιγραφή

Z...N A... ' H K...Σ A....N

γ.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Μελωδικῆς Φλογέρας.

ΛΑ	Λ	ΣΤΡΟΥ	ΩΣ	ΔΩΝ
ΧΕ	ΜΗ	ΚΑ	ΡΟΣ	ΤΟΣ
ΤΑ	ΘΟ	ΛΙ	Ε	ΛΟΣ

Να συναρμολογηθούν αί άνωτέρω συλ-
λαβαί, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα
πέντε πτηνών.

Δήλωσις: Αί λύσεις — όσονδήποτε ζητη-
μάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται
υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 32ου φύλλου

α.) Sois prompt à secourir,
lent à se vanger. — β.) Εύρώτας,
Έπαμεινώνδας, Άμοργός, Κυπάρισσος.

